

עם גברים נשואים ורווקים ועם חברות

בשרה דורון. אבל היא מכרה את כל הרעיונות הליבראליים שלה תמורת כסא. כי אחרי כסא נא מייד גם נהג ואחרי כך מוכירה.

אחרי הגירושים שלי המשכתי לטפל בעסק כשנה, עד שהרגשתי שזה נעשה קטן עלי. הרגשתי שהי מיסעדה משעממת אותי, כי מיציתי אותה לחלוטין. מה שעניין אותי בעסק, זה שהקמתי אותו ויכולתי להצליח לעשות משהו. אז לא היתה לי אפילו בגרות. לקח לי שנתיים לעשות בגרות חיצונית. אחרי כך נרשמתי לאוניברסיטה העברית. חברות הנשים. שאיתן אני בקשר,

הייתי עוזבת את המדינה. הרבה נשים שהכרתי בזמן האחרון, מספרות לי שהגברים האירופאיים הרבה יותר סימפאטיים בגיל הזה. יש להם הפיניש האירופאי, מדברים יותר יפה לנשים, ואין להם השובניסטיה, העליונות היהודית הזאת, שהגבר הוא "ברוך שעשני גבר". אם מטפטים את זה לנער מילדות, מובן שזה עושה לו משהו. כולנו תוצר של סוציאליזציה. אנחנו כולנו שומעים ורואים שהאבא הוא הגיבור, והאבא הולך לצבא והאבא הוא הנהג והוא מתקן את החשמל. ולאמא יש כאבראש והיא שמבשלת. ככה הילדים גדלים. חברה אחת שלי הודתה שהיא הינכה

רעיונות כמוני ושיהיה גם מצליח. באיזשהו מקום זה מילכוד.

„אני מאמינה שאם זה צריך לבוא, זה יבוא!“

את הבת שלה לוותר לאחיה, כי את הגבר צריך לפנק.
אני מבינה שהרבה גברים בארץ נהרגים בצבא. וכמה פצועים? מספיק. אני בטוחה שבקבוצת הגיל שבה נהרגים, חסרים גברים. מה עושות הבחורות? מחפשות גבר יותר מובגר. כמוני הבילוגי, זה לא כל כך טבעי, כי גבר מובגר הוא גמור. גבר בשיא אוננו הוא כשהוא צעיר, או הוא טוב כמיטה. הדי גברים המבוגרים אינם טובים כמיטה. יש לי די ניסיון. לדעתי, אשה בגיל הזה היא בשיא הפריחה שלה. היא יכולה להתחיל פעם אחת ולא לגמור. אין זוגים גברים, שזונות נשים. ואת אומרת, שאישה אחת יכולה לספק הרבה גברים. בזמן שבגבר אחד יכול לספק מקסימום שתי נשים. אתמול הייתי בבדיקה עם חברה שלי, שהיא מהגרת במיקצועה. גרושה צעירה. בסביבות גיל 40. כל לה ג'וב מצויין. היא כבר 12 שנה בארץ, ולא הצליחה למצוא גבר אחד רציני. היא נוסעת הרבה לחו"ל בגלל עבודתה, אבל לא מעוניינת לעזוב את הארץ. היא אוהבת את המדינה.

הנה בונמה של אשה במצב, והיא הרבה יותר צעירה. לא הייתי נוסעת לחו"ל. כדי לייבא גבר לעצמי. אבל אם אכיר מישהו, אפילו שלא יהיה יהודי, ולא יהיה תושב-ארץ, לא אסרב. הקריטריון היחיד שמשחק תפקיד אצלי זו האהבה. אני לא חושבת שיש רק אצלי. רוב הנשים רוצות משהו ללב ולא ריקנות.

את הבעל הראשון שלי לא אהבתי. הורי בישרו לי נישואין עם אדם אמיר ומבוגר ממני. אז הייתי בקושי בת 17. את הבעל השני שלי אהבתי. לא הייתי צריכה להתחתן איתו, כי הוא היה גבר אלים, שהרים עלי ידדים. אילו לא הייתי שבורה כל כך אחרי הנישואים הראשונים, לא הייתי מתחבנת שוב. היה לו אפי דיכאוני, והוא היה נכנס למרה שחורה. הוא היה תמיד מייילל על זה שהוא לא הצליח ומכל העולם היה אשם. או לא תפסתי שהי אשמה היתה רק בו.

אנחנו הגרושות, מחפשות משהו יותר מאשר סתם להתחתן. כולנו נשים מסודרות עם דירות ומכונית ועבודה. יכולות להרשות לעצמנו לנסוע פעם בשנה לחו"ל. או סתם לקחת גבר, כדי לנקות אחריו ולבשל לו ולתת לו דיין-חשבון, אנחנו לא רוצות. אני, למשל, לא מחפשת שהוא יהיה הגבר המסודר כמו שיהיה הגבר הנעים. לי גם לא איכפת שזה יהיה גבר צעיר שאוהב אותי ואני מוכנה גם לפרנס אותו. אני יכולה להרשות את זה. לא שיהיה טוב, ושלא יעבוד, לא לסייע לו מבחינה כלכלית. זה לא כל כך הגיוני מה שאני אומרת. כי הגבר שאני רוצה צריך להיות אדם שיש לו

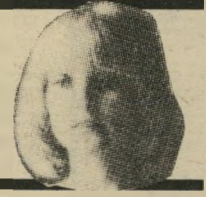

קובעות איתך. אולי בשנייה האחרונה יקרה איזה נס מהשמיים ומישהו יציל אליה ויקבע איתה. מובן שחברו כאלה יודות מהפרק אצלי. החברה היא סטאנד-ביי בשבילך גם אשה היא עצמן כדירים. של הנשים האלה היא התייחסו גברית. שאישה היא רק חפץ, משו מאוד מישני. אפשר להגדיר אותי כפמיניסטית מלידה, כלי שארע על זה אפילו בשבילי פמיניזם זה הומניזם. זאת ל הגדרה שלי. מה שאנחנו רוצות זה שג האישה תיחשב כ'אדם'. זה לא אומר שהיא רוצה לחיות לבד או להיות לבד או להיות גבר. ההיפר, לי בכלל יש ריעה מאוד ברורה ע מה שקורה בעולם. אם נסתכל על הפילוסופיות היהודיות, מאוד בולט אצלם האלמנט הגברי וגם הנשי. פלון ומינוס. גם הצל הסינים טוענים לן ויין. עכשו נסתכל ביהדות שלנו לקחו דבר יפה וסירסו אותו. הרבנו והדת הממוסדת סירסו את היהדות האמיתית. שם אפשר גם לראות שהבי זה הוא והיא, השכניה והקודש-ביתן הוא. יש אימצים ארכיאולוגיים עי היהדות הקדומה, שזה הכל הוא והיא אבל פחדו לפרסם את זה בארי ופירסמו את זה כח'ל.

„אני כבר מזמן לא בונה.“

בכתי מספיק בחי!“

שנה. היא לא טיפוס שיושב בבית. אז יש לה הרבה גברים. גבר אחד קבוע שככיכול מגרש (אבל את זה אני שומעת ממנה כבר עשר שנים). היות שהוא לא מספיק, או כל פעם היא ניפגשת עם מישהו אחר. אבל שמעתי ממנה שכל מה שיש לה זה פחות מ50 אחוז גבר. אין לה שום קשר ריגשי עם אף אחד. זה נכון שמוציאים אותה, והולכים למיטה. אבל כל הארבעה גברים שיש לה זה פחות מגבר אחד וזה מאוד עלול. זה היה כרגע של פתיחות, שהיא אמרה את זה שלא טוב לה. אז יש לי שני סוגים של חברות. כאלה שהשלימו, לא שוויתרו על מציאת כ'זוג, אבל החברות בינינו חשוכה לא פחות. ויש סוג שני של חברות, שעד השנייה האחרונה לא

הזמינו את עצמם אליה הביתה. כל אחד ניסה להתעסק איתה. אין לי בעיות סקס. עכשיו מאוד נירגעתי. פעם רציתי מאוד. הוילול שנורא בכיתי. לפעמים זה חוזר לי. עכשיו, בעיקר כשאני רואה סרט של אהבה, לא מין. זה מה שחסר לי הקשר הריגשי-נפשי עם מישהו שאוכל לאהוב ולהתפנק ולפנק אותו. או יש לי רגעים קשים, אבל זה עובר לי מהר. אני כבר מזמן לא בונה. אין לי רמעות. כנראה שבכיתי מספיק בחיים שלי. זה הרבה הודות לרוחניות שאני מצטי. אני מאמינה בגורל, וזו אחת הסיבות שאני כבר לא רצה ומחפשת. שיהיה מה שיהיה. אז יש לי שקט נפשי. אני רואה את הבעיות יותר אצל החברות שלי שאין להן את העניין של שקט נפשי, שכל השיחה של הערב